Ч. 270. Неділя 1 (14) грудня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Окружник ц. к. краевої Ради шкільної. — З ради державної. — Справа венецуельска).

Ц. к. краєва Рада шкільна видала до всіх ц. к. дирекций шкіл середних і ц. к. дирекцций семінарий учительских слідуючий окружник:

В послідних часах проявили ся на жаль в деяких заведенях події як ось пристрасне, майже дишаче ненавистию виступлене молодіжи одної з народностий край наш замешкуючих, против другої. Було то доказом невчасного, шкідливого а з цілями вихованя просто суперечного розполітикованя молодежи, а збори учительскі не заняли супротив того прояву досить рішучого становища і легковажили инколи надто карйдостойні вибрики.

Такі прояви трівожать і журбою наповняють всіх горожан люблячих справді рідний край, а краєва Рада шкільна, стояча на сторожи успішного розвою школи згідного з єї задачею і характером, мусить рішучо виступити против роз'ярованя вщіплюваного в молоді уми.

Рада шкільна краєва хоче і бажає, щоби вихованє молодежи обох народностий було оперте на народних основах, щоби плекано честь для народної минувшости, щоби молодіж полюбила свою мову, свою літературу і віддавала честь великим мужам свого народу — але не може допустити до того, щоби вихованє то вироджувало ся в нехтованє або ненависть до якої небудь а вже найменше до тої народности, з котрою сполучає істория та спільне пожитє.

Краєва Рада шкільна бажає якраз, щоби молодіж шкільна, люблячи горячо свій нарід, учила ся цінити і шанувати братній нарід, а набираючись правдивого образованя, ублагороднила свій спосіб мисленя, розширяла свій овид духовий, шанувала цивілізацийні заслуги всіх народів, а за то позбувала ся тісних упереджень і не давала до себе приступу підшептам, що ведуть до зарозумілої виключности і пересадної гордости народної, котра часто веде до затраченя правдивої культури і до одичілости. До тої великої цїли повинні стреміти в своїй виховуючій роботі всї учителї; найпросторнійше поле діланя побіч управителїв шкіл середних, мають однак отцї катехити і учителї історії всесьвітної, історії рідного краю, рідної мови і літератури. Они мають найбільшу нагоду впливати на чувство і уяву а проникнуті духом згоди і любови, можуть впливати помиряюче, можуть успокоювати розбурхані пристрасти в молодих душах та відводити учеників від шкідливих і ненавистних провин. Особливо же учителї рідної мови мають до того широке поле як в устній науці, так також при задаваню і відчитуваню письменних задач, в котрих ученики дають часто волю своїй уяві і своїм чувствам; тому то треба уникати тематів, котрі могли би піддержувати похопність молодежи до політичних виступів, а на случай коли би они мимо того появили ся, виказати їх невідповідність і заборонити їх рішучо.

Але найважнїйшою піддержкою стремленя до згоди і доброго порозуміня буде власний примір у відносинах урядових і товариских, особливо же в поступованю з молодежию без взгляду на єї походженє, буде мудре а щире слово осторoги і поученє супротив учеників, вижидаючих від них ради і помочи.

За приміром своїх вихователїв молодіж скоро перестане дїлити ся на ворожі табори і споглядати на себе неохотно, буде як давнїйше — а як то на щастє ще й тепер діє ся в заведенях ненавіщених народною колотнечею — лучитись у спільних мольбах, в спільних трудах і забавах, заведеня, що ріжнять ся язиком викладовим, не будуть замикати ся в тїснім крузї упереджень і не будуть виробляти в серцях молодіжи ненависти і огірченя, а шкідливий роздор, дасть Господь, проминє, не наробивши дïймаючої, тревалої шкоди.

Краєва Рада шкільна взиває усильно всїх настоятелїв шкіл і всїх учителїв до згідного і витревалого спільного діланя в тій цїли, а заразом перестерігає, що буде мусїла дуже рішучо виступити против кождого змаганя, котре замість мирити і єднати, хотїло би роз'єдинювати і роз'ярювати молоді серця і уми.

Ц. к. Намістник.

На вчерашнім засїданю ради державної вела ся дальше дискусия над похатною торговлею. Ухвалено уступи від § 12 до 15 і о годинї $4^1/_2$ засїданє перервано і назначено слїдуюче на понедїлок о годинї 3-ій по полудни.

2)

УСЬМІШКА ДОЛЇ.

(З польського — Гайоти.)

(Дальше).

Часом, лиш в найдовші лїтні днї, пан Мечинець, улягаючи дивній покусї, завертає на доріжку, уйде добрий кусник, сяде під якою вербою або грушкою і глядить.... Мечок не видко, але они там, в тій вечірній мрацї, попеласто-рожевій, і той воздух, який втягає в свою шістьдесятьлїтну, пусту, позбавлену всяких бажань і надій, груд, пливе від них.... і може.... може.... приносить аж сюди щось з пахощів Мечиньского огорода, по котрім бігав дитиною і в котрім думав молодцем.

А коли так засидить ся і задивить, і надихає ся того воздуха від тамтих сторін, то огортає єго якесь необмежене чувство, звістне хиба душам на скрізь перепаленим судьбою, чувство, що єсть родом четвертого виміру в границях духа, нї біль, нї радість, лише якесь благодатне заперечене обох, що має в собі щось дуже покріпляючого.

Пан Мечинець немов нїчого тодї не роздумує, нї про що не гадає; часом лиш своєю грубою вишневою палицею стукне в землю і заворчить: „она одна, она одна!", що властиво нїякій єго гадцї не відповідає, а єсть збірним заключенєм всїх; однако коли встане і прямує до дому, хід єго живійший, а висока худа стать випрямлює ся мимохіть, немов би їй що з плечий знято.

Але на такі далекі прогульки і пливучі з них розради треба ждати до червня: нинї пан Мечинець дійде лиш кусник за перший верстовий стовп, і верне, саме так як кождого року, в першій половинї марта.

Ті проходи пана Мечинця так добре обчислені майже на скількість кроків в відношеню до скількости мінут прибуваючого або убуваючого дня, що мешканцї місточка могли би після того справляти свої годинники, коли би їх загально беручи мали.

Ті проходи пана Мечинця не богаті — як легко догадати ся — в так потрясаючі враженя і незвичайні пригоди, яких на примір зазнавав Стенлї глядаючи Лївінґстона в глубинї середної Африки, але однако мають і они свій круг ріжнородности.

Саме в тій хвили з сїний одного з домків якась невидима а сильна рука з великим розмахом виливає на улицю шафлик повний помий і лупини з барабoль, а пан Мечинець як раз має переходити попри ті сїни.

Два кроки більше, а помиї і лупина опинились би на єго буравім плащи, сїракових штанах і добре вичищених чоботах. А та одіж, хоч вже видко дуже змучена довгою службою у властителя, єсть непорочної чистоти.

Пан Мечинець скоро подає ся назад, споглядає на вдячно розливаючу ся ід серединї улицї брудну спінену струю, і ворчить:

— Була би мене сболила.... Дивіть ся люди.... Була би мене облила....

Відтак переступає несподївану перепону в найвисшім місци і іде дальше.

„Люди", що мають на то дивити ся, складають ся з троїх дїтваків страшенно брудних, що возять ся за волосє по другій сторонї улицї, і з двох свиний, котрі найшли якусь досить мягку і обширну калюжу і поклали ся в нїй, притулені до себе в такий спосіб, що рило одної з них опинило ся на рівній лїнії з закрученим хвостиком другої і на відворот.

Пану Мечинцеви з давних столичних привичок полишив ся ще той погляд, що середина улицї призначена виключно для комунїкациї коловoї, отже ходить звичайно вздовж домів, що з огляду на шафлики єсть великою неоглядностию і тепер отсе натикає ся на другу перешкоду, сим разом живу.

Перешкода нї думає уступити. Одна пара очий, в подовжній оправі, споглядає сонно на наближаючого ся сьмільчака, один хвостик немов би єго вызивав. Пан Мечинєць пригадає собі в пору вепра, дитину і кореспонденцию, і сходить розважно на бік, а коли окруживши здалека калюжу, вертає знов на попередну лїнію маршу, друга пара очий споглядає сонно за відходячим, а другий хвостик має вид глумливий.

— То погань! — гадає пан Мечинець, лагідно роздратований — То погань!

Так чи сяк, мусїв би зійти на бік, але єго шляхотска кров волїла би уступити мертвому болоту, як живій безрозі.

Нараз з противної сторони, від гостинця, показує ся стать жида. Той іде серединою, на плечах несе брудний мішок, до половини ви-

Як доносять з Нового Йорку, уоружує венецуельске правительство з великим поспіхом місцевість Ля Ґуарія і инші порти. Президент Кастро стягає там значні воєнні підкріпленя, так що воєнна маринарка німецка і анґлійска не будуть в силі займати Ґуарію. Венецуельске правительство просило посла Сполучених Держав, аби та держава взяла на себе посередництво в спорі Венецуелї з Анґлією і Німеччиною. — Вість про затопленє венецуельских кораблів викликала в Сполучених Державах зачудованє і жаль. Також анґлійска праса, обговорюючи ту справу, зазначує, що Анґлія була би ніколи не ужила остаточних средств, колиб Німеччина не була конче на то наставала.

Новинки.

Львів дня 13 го грудня 1902

— **Реґуляция рік.** Виділ краєвий довідавши ся, що правительство згодило ся на реґуляцію рік в Чехії, як також на будову резервоарів в горах, вистачив до галицкого намістництва меморият з просьбою постарати ся, щоби на найблизшій соймовій сесії внесено новелю до галицкого закона реґуляцийного, котра розширила би розмір робіт, які мають перевести ся при помочи державного каналового фонду. Рівночасно заняло ся тою справою коло польске у Відни.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** подає до відомости, що з днем 16 с. м. заводить ся при уряді почтовім в Ропици рускій тижднево шестиразову службу сїльского листоноса для місцевостий Сенькова, Сяри і Рихвальд. З тої причини виділяє ся місцевости Сенькова і Сяри з округа доручень ц. к. уряду почтового в Горлицях, а придїляє ся до уряду почтового в Ропици рускій.

— **Аптикарска такса.** Розпорядком міністерства внутрішних справ видано дня 4 с. м. нову таксу лїкарств, що стане обовязковою від 1 сїчня 1903 і в головних начерках не богато ріжнить ся від теперішної такси. Подає она для 19 артикулів висші, а для 39 низші цїни. Накладає також на аптики обовязок удержувати на складі антидифтеричну сировицю.

† **Др. Вячеслав Собєраньский,** професор фармакольоґії на львівскім унїверситетї, автор кількох визначних наукових праць, помер по довшій недузї грудній дня 12 с. м. у Львові в 41-ім роцї житя. Тїло покійного буде перевезене в понедїлок дня 15 с. м. до Варшави, де буде похоронене в родиннім гробі.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих пояснює ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенів науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Великий огонь.** У фабрицї фірми Дайч і Сини у Відни при Шоттенрінґу вибух онògди з незвістної причини огонь і знищив запаси товарів, а відтак перекинув ся на приватні помешканя та наробив великої шкоди. Шкоду обчисляють на звиш 300.000 К. Для удержаня порядку треба було завізвати войско, а рух возовий і пішпй був перед горіючим домом замкнений через дві години.

— **Засипаний через 56 годин.** З Берна на Мораві доносять про таку подію: Муляр і керничник Едвард Кельнер взяв ся направляти 17 метрів глубоку керницю властителя реальности Івана Бехи в Забрдові коло Моравского Круглова. То діяло ся в середу дня 3 с. м. Ледви що Кельнер спустив ся до керницї, як она завалила ся і засипала его зовсїм. Люди взяли ся зараз ратувати керничника, але велику масу землї з так глубокої керницї годї було борзо вндобути і всї були вже переконані, що Кельнер погиб. Аж ось в пятницю дня 5 с. м. докопали ся наконець аж до споду і знайшли там керничника ще живого, лиш з тяжкою раною на голові. Він розповідав, що через тих 56 годин, що пересидїв під землею, лиш три рази стратив був притомність. Оногди привезено его до шпиталю в Бернї і здає ся, що він видужає ся.

— **Чому султан в Марокку заказав самоїзди.** Марокканьский султан заказав під карою смерти уживати в своїм краю самоїздів. В Европі гадали, що він то зробив зі взглядів на віру своїх підданих, аж ось один із конзулів в Танджері розповів сими днями правдиву причину сего заказу, котра здаєсь така бути правдивою: Француске правительство дарувало недавно тому султанови красний самоїзд, а при тім і післало здібного машиніста, котрий умів дуже добре кермувати самоїздом. Султан дуже втїшив ся таким дарунком. Коли одного дня їхав гостинцем на самоїздї, щось попсувало ся при машинї, один обруч пук і колесо від керми не давало ся навертати, а самоїзд з'їхав з гостинця. Султан казав машинї станути, але она не хотїла, лиш гримнула собою об скалу, перевернула ся горілиць і робила дальше колесами, а султан і его машиніст поїхали тимчасом трошки у воздух. Султан не дуже потовк ся, лиш трохи куляв і так закуляв назад до міста і вислав звідтам свого придворного коваля з найбільшим молотом, щоби він потовк машину на кусні, а відтак сїв і написав закон та казав его зараз оповістити, щоби нїхто з его підданих не важив ся під карою смерти спроваджувати із заграницї та уживати самоїздів.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Компост в малім господарстві. (III). В малих господарствах, де би й обірника було мало та й всїляких відпадків не богато, треба брати на компост ще й гній з під коров та коний. Місце на компост вибирає ся на обійстю, або в городі, або таки на поли, але в затишнім і тінистім місци, щоби вітри і сонце не сушили компосту. Найлїпше вибрати до того якийсь неужиток, де між деревами, але при тім треба уважати і на то, щоби був догідний заїзд і виїзд. Дальше треба уважати на то, щоби ґрунт під компост був перепускаючий; де би такого місця не було, там треба землю добре убити довбнею, виспати верствою глини і знов добре убити раз коло разу. При тім треба уважати й на то, щоби місце убите лежало трохи низше як ґрунт довкола, а нїколи висше. Місце таке робить ся на 6, 8 до

— Отже що? Нїхто дорогий єму не умре, бо вже умерла єму жінка, котра впрочім заєдно хорувала, майже від дня вінчаня і умерла єму дитина, одинокий син, калїка від уродженя, для котрого довгі лїта, коштом великих жертв моральних і грошевих пробував медицину, аби єму дала, чого природа єму відмовила: власть в ногах; а нинї — не мав вже нікого, цїлком нікого на сьвітї. — Не стрітить его також і нїяка материяльна страта. Та марна посада, що нинї становить одиноке его удержанє, така непринадна, платня така лиха, що хиба нїхто не злакомить ся видерти єму єї, так як єму видирано всьо, що було щось варте.

Бо — бувають долї!

З одної сторони складає ся на них сам чоловік, вивінований Господом і природою у всьо, чого потреба, аби він, той чоловік осягнув то, що єсть его чоловічим правом і виповнив то, що єсть его чоловічим обовязком, отже аби був щасливий і пожиточний; з другої сторони сьвіт, доля, житє, люди, не знати для чого тому всьому ворожі.... Сказатиб, якийсь чар неповодженя, кинений такій доли неприхильною ворожкою і на то вже нема ради.

Тоді вивязує ся борба, нерівна, люта, в своїй несправедливости сумна, що нїколи одним ударом не кладе побідженого на побоєвищи; але довга як само житє, глуха, підступна, зложена з щоденних дрібних поражок, що має свої хвилї лукавого перемиря, аби продовжити муку безуспішного опору і що виточує кров з противника капля по капли.

Вчаснїйше чи пізнїйше кінчить ся она все побідою заговірників над одиницею, котра часом ще упадаючи кидає ся, хоче двигнути ся, а тоді єї копають; а часом держачи ся до останку на ногах, вкінци полягши вже ні дрогне і гине і тоді найчастїйше забувають о нїй: в обох же случаях на єї мученичу боротьбу єсть найвисше, безжалїстне легковаженє.

На щасте для роду людского такі долї лучають ся розмірно досить рідко; однако лучають ся і одна з них була суджена пану Мечинцеви.

Коли в двайцятім третїм роцї житя, окінчивши з дуже добрим поступом рільничу академію, прибув на господарску практику до Ставищ, положених в тій самій ґубернії що своячки, лучив в собі всї прикмети, які складають ся на знаменитого молодого рільника-господаря. Хороший, здоровий, зручний, мав в синїх очах енерґію і веселість, на широкім білім чолї честну і розбуджену гадку, а під буйним вже ясним вусом усьміх щирий, певний себе і трохи юнацкий. Горнув ся до житя радо і приносив єму в жертві всї дари своєї веселої молодости, з горячою вірою, що не підуть на марне.

І перед усїм не минули они уваги найстаршої панни Ставскої і хто знає, чим була би скінчила ся господарска практика молодця, колиб не смерть его вітця, котра по піврічнім побутї під ставским дахом відкликала его звідтам і приневолила обняти господарку в своїм селї у власні руки.

Було то перше нещастне „колиб“ в житю пана Мечинця. Від тоді ті „колиб“ появляли ся все і переншували пасмо его житя як чорні огнива, що лучили цїлком успішні причини з найнещастнїйшими наслїдками в якусь зловіщо льоґічну цїлість.

Пан Мечинець мав дві замужні сестри і шваґри притиснули его сейчас о виплату віна. І знов „колиб“ ті шваґри не були такі загонисті, а їх жінки такі безсердечні, пан Мечинець не потребував би ждати на довгі червневі днї, аби десь під придорожною грушкою чути ся о кілька верст близшим родинного кусника землї, лише ходив би по нїм до нинї. Однако они були в своїм праві і надужили его, а він мав незвичайно велике почуте чужого права і навіть єму на гадку не прийшло, що може далось би его обійти, а наслїдок такого почутя буває звичайно такий, що один привязує собі камінь до ноги на то, аби другий міг собі припняти крила.

пханий, з уст повисла єму люлька на коротку сиваву бороду. Пан Мечинець, що знає всїх в місточку, знає, що то Хаїмко Справтка, майстер в штуцї краяня, перероблюваня, вивертаня і взагалї замінюваня на нову такої одежи, котру варшавскі латайки викинули би хиба на сьміте.

Хаїмко також уміє краяти і шити „з лїктя“, але уважає то низшим степенем творчости на поли своєї штуки і робити то без пересьвідченя, отже без того внутрішного товчка, що єсть конечно потрібний артистови, коли хоче сотворити щось прехорошого. Божеский огонь обгортає Хаїмка тоді, коли візваний до якого доохрестного двора, дістане в руки плащ дідича з замараною пелериною, з обдертим ковнїром, протертий на лїктях і вистріпаний в долинї.

Хаїмко одушевленим оком бачить будучність того плаща і численні переміни, яких під его чародійними пальцями зазнає і вдилює ся в него з набожностию індийского брамина, що роздумує про бога Вішну.

Той плащ... то буде насамперед теплий кафтан для дідички, а з часом плащик для старшої панянки, а з часом камізолька для панича; з пелеринйж викроїть ся пречудне одїнє для наймолодшого хлопчика (то великий збиточник, але Хаїмко має для него слабість) відрізки станууть як раз на шапчину для самого Хаїмка, а може... може... удасть ся дещо сховати для Хаїмкового сина.

Такий то Хаїмко. Не диво, що его видирають собі в околици; що місточко хвалить ся ним як одною із своїх окрас.

— Цікавий я, у кого він шив? — гадає пан Мечинець без найменшої тїни цікавости.— Може в Ґолонтинї, а може в Бідові?

— Хаїмку, Хаїмку, а звідки вертаєте? —

10 метрів довге, 2 до 3 метри широке, а купа компостова всипає ся опісля на нім до 2 метрів високо. Така висота єсть як раз добра, щоби воздух міг доходити аж до середини і вся маса добре перегнивала. Щоби мати компост з року на рік, треба що року закладати нову купу. Коли вже місце під компост готове, всипає ся на нім насамперед верству звичайної землї; на ту приходять відтак всілякі відпадки, котрі перед тим треба пильно збирати. Ті відпадки не кидає ся як небудь на купу, лиш розгортає ся їх рівномірно на цїлій купі, а грубий материял треба ще посїчи. Припустім, що хтось з весною зачинає робити компост і злагодив вже місце та насипав верству землї. На то сипле н. пр. листє, яке згромадив в садї, дрібонькі тріски з древітнї і трачинє, сьміте з обійстя, попіл і саджу, що призбирав через зиму, кости, котрі треба о скілько можна потовчи дрібно, курячки з курника, мерву і т. п. і то все треба верства за верствою добре порозгортати на купі. На сам верх дає трину, повимітану із стодоли та з оборогів і на конець все то присипає зверха землею, котру так само розгортає рівномірно граблями а відтак полочує добре цїлу купу або убиває грубою дошкою, до котрої вправив собі держак. При такім толоченю і убиваню треба на то уважати, щоби по середині купи зробити подовгасту очевидно не глубоку ямку, в котрій збирала би ся дощівка або вода і гноївка, котрою треба від часу до часу поливати купу. Коли під верхом була трина, в котрій буває богато насїння всїляких бурянів, то купу вкриває ся лиш тонкою верствою землї і чекає ся, аж буряни вйдуть, а тодї їх присипає ся землею і потолочує ся та поливає ся гноївкою, милинєм або таки водою. На то дає опісля всїлякі зелені буряни, котрі треба посипати потовченим негашеним вапном і знов верству землї, або землю з ровів, до котрої можна ще домішати порох з улицї, пісок або тинк з розвалених будинків.

— Як розпізнавати галузє на деревах овочевих. (II.) Понизше листового галузя виростає овочеве галузє і буває таке: 1) Овочеві віти, 20 до 50 цм. довгі, тонкі, трохи вигнені галузки, котрі притинає ся більше менше до половини, щоби з їх долїшної части розвинула ся дїйсна галузка овочева. На них виростають опісля найдорідні́йші овочі, котрі вітер не так легко обтрясає. Коли їх не притинати, або за мало притяти, то при кінци буде трохи овочів, але долїшна часть буде пуста. — 2) Овочеві шпички, суть то галузки на 6 до 15 цм. довгі, на котрих у дерев з кістковими овочами виростають цьвітові пупінки, отже то суть дїйстні овочеві галузки. У садовини, що має зерноватий овоч, творять они т. зв. обручковаті шпички. — 3) Обручковаті шпички лиш у яблінок і груш, суть то коротші, до 6 цм. довгі галузки овочеві, на котрих долїшній части видко обручковаті зморщки або карби, що лишились по відпавшім листю; на їх вершку єсть цьвітовий пупінок. — 4) Обручковаті наростки: суть то зовсїм коротенькі, обручковаті шпички, на котрих вершку єсть цьвітовий пупінок, а крім того ще й один або другий пупінок листовий. — 5) Китичкові галузки: суть то коротенькі галузки овочеві у садовини з кістковим овочем, на котрих цьвіт виростає китичкою; они мають на вершку ще й деревистий пупінок, з котрого росте галузка. — На галузках треба уміти розпізнати пупінки і так: 1) Деревисті пупінки, з котрих росте дерево (галузка): їх пізнати по тім, що они тоненькі, подовгасті і кінчасті. — 2) Листові пупінки: коротші а трохи грубші; на яблінках і грушах творять они малесенькі гони. — 3) Цьвітові або овочеві пупінки: суть найгрубші, найкруглїйші і найповнїйші. На яблінках і грушах стоять они на вершку коротеньких гонів і суть тупїйші як деревисті пупінки та виростають на сих деревах лиш рідко на однолїтних галузках а на деревах з кістковими овочами бувають на одно- і дволїтних галузках.

Литература господарска.

— Die moderne Landwirtschaft von dr. Wilhelm Bersch. Під таким заголовком вийшла у Відни книжка, котра дає дуже основний і поучаючий образ цїлого теперішного господарства рільного і сполучених з ним всїляких промислів. Многі і красні ілюстрациї надають ще більше вартости сїй книжцї. Цїна 18 К.

Переписка господарска.

О. П. Оль. К.: На доручений нам Ваш лист можемо тут лиш коротеньку подати інформацию. Справу сїножатий і управу ростин пашних будемо пізнїйше обговорювати основно. О скілько з опису можемо судити, то на Ваш ґрунт не надає ся люцерна т. зв. француска або провансальска, бо в сподї єсть пісок і рін, а тота люцерна пускає дуже глубоко корінє і гине, скоро знайде такий ґрунт в сподї. Лїпше може надавала би ся т. зв. шведска або жовта люцерна (Medicago falcata), котра удає ся всюди там, де не удає ся конюшина і люцерна француска, або може ще лїпше т. зв. люцерна хмельовата (Medicago lupulina). На мішанку можна би взяти: костереву твердаву, райґрас францускиій і італїяньский, грястицю (Dactilis glomerata), люцерну хмелеву, червону і білу конюшину, тимотку, вибіжку лугову (Poa pratensis) і стоколосу (Bromus erectus). Але таку мішанку треба уміти зробити і остаточно таки випробовати. На мішанках, захвалюваних всїлякими торговлями насїня, можна дуже ошукати ся, і замість дїйстного насїня, купити сьміте. Віднесїть ся в сїй справі може до руского край. товариства господарского в Олеську, на руки голови товариства о. Томи Дуткевича в Цїшках, п. почта Олесько.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Вистава молочарска в Перемишли відбуде ся в днях 28 лютого і 1 марта 1903 р. Підчас вистави відбудуть ся виклади о торговли набілом, демонстрациї з приладами і проба доєня методою Ґеґелюда.

— **Цїна збіжа** у Львові 12-го грудня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·—; жито 6·50 до 6·75; овес 6·10 до 6·40; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 5·75 до 6·50; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка 8·50 до 8·75; горох до вареня 7·50 до 10·—; вика 5·75 до 6·25; бобик 5·50 до 5·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·25 до 6·40; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 75·—; конюшина біла 75·— до 110·—; конюшина шведска 65·— до 95·—; тимотка 25·— до 32·—.

Телеграми.

Відень 13 грудня. Deutschnationale Corresp доносить, що конґрес Македонцїв, Альбанцїв і Вірмен ухвалив вибрати довірочний комітет, котрий займе ся уложенєм пропамятного письма до західної Европи в справі положеня балканьских народів з візванєм, аби держави, котрі підписали берлиньский договор, довели до реформи відносин на Балканї.

Рим 13 грудня. Бурмістр міста Риму дра Кольонна доносить, що в маю прибуде до Риму цар Николай, а пізнїйше цїсар Вільгельм в гостину до італїяньского короля.

Льондон 13 грудня. Times жалїє над затопленєм венецуельских кораблїв і каже, що Анґлїя не приложила до того руки.

Марсилія 13 грудня. З причини страйку вибухли тут уличні розрухи. Різники, шевцї, кравцї і робітники ґазові прилучили ся до страйкуючих.

Відень 13 грудня. Ostdeutsche Rundschau доносить, що Вольф скличе вскорі великі збори в Празї, на котрих обговорить проґраму нового сторонництва, яке наміряє заложити.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

кличе, але не підносить голосу, бо хоч завдає питанє, не зависить єму нїчогісїнько на одержаню відповіди. От так, аби уста отворити.

І не одержує єї. Хаїмко не чує, а коли би навіть чув, то дуже спішить ся до дому, на шабас.

Пан Мечинець минає послїдні, чим раз рідші і біднїйші домки і дістає ся на отвертий сьвіт. Тепер іде твердим, добре удержаним почтовим гостинцем. Нема тут нї слїду болота, лише по боках пухкі поля поблискують декуди вузкими смугами води.

На небі дїйстний пожар, сонце заходить на вітер дуже ярко.

За паном Мечинцем вікна домів горять величавою ілюмінацією, ціле місточко немов моргає і миготить в багряних і золотих облаках; перед ним великаньскі полумінї, що заливають пів овиду, а гостинець немов біла ріка, що ген далеко легко рожевіє, впадає до того моря.

Смуги води на бороздах полискують мідию, а мраки над луками виглядають як червоні дими, бухаючі з відкритих огнищ. Навіть стовпи телеґрафічні стоять подібні до штабів розпаленого зелїза, а підлїтаючі на межах ворони мигають хвилями під сьвітло в такий спосіб, немов би їх дзюби і кіґтї були в крови мочені.

Всьо, на що поглянути, видає ся таке горіюче, що попарило би за дотиком, але воздух, що всьо окружає, холодний, а та пристрастна горячість красок, що стикає ся з тим спокійним холодом, має в собі якусь неозначену, дивну жизненність. До того она незвичайно артистична.

Тимчасом однако повінь зимного сьвітла досягає і пана Мечинця. В єго буйнім, сивім волосю, котрі в неладї вили ся, починають миготїти іскри; худе, жовте лице покриває ся румянцем, а він сам дивить ся не прижмурюючи повік в ту великаньску полумінь червоного сьвітла і іде просто в неї, немов би там хотів скупати ся. Нїколи ще не бачив такого чудового заходу сонця.

Але та кровава пожежа розстелених над застилою в мертвім спокою землею єсть не лише велична; єсть також зловіща і якийсь неясний страх вкрадає ся до серця пана Мечинця. Щось тягне єго назад... щось виразно шепче: „верни!" Звідки то?

В житю єсть він в тім блаженнїм положеню голого, котрий не боїть ся розбою... Всьо зле і добре лишило ся за ним далеко... далеко... насамперед там, в Мечках, відтак у Варшаві...

Часи були тяжкі, гріш дорогий; пан Мечинець хотячи сплатити сестри, мусів затягнути довг, на дуже тяжких услївях, але зробив то не надумуючись і навіть цїлком не журив ся. — Так вірив в будучність, так всьо це було легко здобути! А до того ті чорні очи! На що би він не важив ся під заохотою їх погляду.

Але коли по скінченім часї тяжкої жалоби і упорядкованю родинних інтересів прибув знов до Ставищ, пересьвідчив ся, що ті чорні очи були з рода тих, котрі потребують конечно бачити, аби памятати. — Лучив ся інший хлопець і панна мала вже перстень на руцї.

Пан Мечинець відтерпів глубоко той перший завід, але був за молодий, за живий, щоби довго переховувати єго слїди. Єго вдача потребувала любити — і полюбив.... хорошу, добру дївчину, круглу сироту, що мала за цїле віно срібла на дванайцять осіб по матери, о чім знав і анґлїйску недугу по вітци, о чім не знав.

Маєтково стояв ще так, що женячи ся без гроший давав лиш доказ безкористности і не робив дурниці, за котру відтак справедливо прийшлось би єму відпокутовати. А що в наслїдках показало ся инакше, то вже не було єго виною, а просто тайною тої ворожої долї, на котру нема ради. (Дальше буде).

З друкарнї В. Левиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).